



EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «КРИВЕНКО ПРОТИ УКРАЇНИ»
CASE OF KRYVENKO v. UKRAINE**

(Заява № 19547/06)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

15 жовтня 2009 року

ОСТАТОЧНЕ

15/01/2010

Рішення може знайти редакційної правки.

У справі «Кривенко проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), Голова,
Рената Ягер (Renate Jaeger),
Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),
Райт Маруст (Rait Maruste),
Ізабель Берро-Лефевр (Isabelle Berro-Lefevre),
Миряна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska), судді,
Михайло Буроменський (Mykhaylo Buromenskiy), суддя ad hoc,
а також Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), Секретар секції,

після наради за зачиненими дверима 22 вересня 2009 року,
вносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 19547/06), поданою проти України до Суду 8 травня 2006 року громадянином України п. Миколою Миколайовичем Кривенком (далі — заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його уповноваженим — п. Ю. Зайцевим.

3. 20 травня 2008 року Голова п'ятої секції вирішив направити заяву Уряду. Також було вирішено розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно (пункт 3 статті 29 Конвенції).

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1963 році та проживає у м. Івано-Франківську, Україна.

5. Заявник, який є колишнім військовослужбовцем, звернувся до суду з позовною заявою до військової частини А-3339, в якій він працював до виходу на пенсію, вимагаючи грошову компенсацію за невикористане речове майно. 2 жовтня 2003 року Івано-Франківський суд задовольнив позов заявника та присудив йому 2393,62 грн¹.

6. 13 листопада 2003 року державна виконавча служба Івано-Франківського міського управління юстиції відкрила виконавче провадження.

7. У невизначену дату військову частину було ліквідовано, правонаступником за зобов'язаннями ліквідованої військової частини було визнано військову частину А-1807.

8. Виконавчий лист було передано до державної виконавчої служби Яремчанського міського управління юстиції. 11 лютого 2008 року було відкрито виконавче провадження за рішенням суду.

9. 24 червня 2008 року виконавчий лист було повернуто заявнику. Рішення не було виконане через нестачу коштів у боржника.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

10. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні «*Ромашов проти України*» (*Ro-mashov v. Ukraine*), № 67534/01, пп. 16–18, від 27 липня 2004 року).

¹ Приблизно 394 євро.

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 ТА СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ І СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ ДО КОНВЕНЦІЇ

11. Заявник скаржився не те, що органи державної влади вчасно не виконали рішення суду, винесене на його користь. Він посилався на пункт 1 статті 6, статтю 13 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу, які передбачають таке:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 13

«Кожен, чиї права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження».

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права».

A. Щодо прийнятності

12. Уряд стверджував, що пункт 1 статті 6 Конвенції не може бути застосований у цій справі, оскільки спір був пов'язаний із військовою службою, тому він не є «цивільним» у значенні положень Конвенції. Уряд також оскаржив застосування статті 1 Першого протоколу у даній справі, заявивши, що речове майно було власністю держави. Уряд нарешті стверджував, що заявник не вичерпав всі національні засоби юридичного захисту, доступні йому відповідно до законодавства.

13. Заявник не погодився.

14. Суд зазначає, що подібні заперечення вже були відхилені у низці рішень, винесених Судом (див. рішення у справі «*Mitin проти України*» (*Mitin v. Ukraine*), № 38724/02, пп. 20–28, від 14 лютого 2008 року). Суд вважає, що ці заперечення повинні бути відхилені у даній справі за тих же підстав.

15. Суд зазначає, що заява не є явно необґрунтованою у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також зазначає, що вона не є непринятною за будь-яких інших підстав. Відповідно заява визнається прийнятною.

B. Щодо суті

16. У своїх зауваженнях Уряд стверджував, що не було порушення пункту 1 статті 6, статті 13 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

17. Заявник не погодився.

18. Суд зазначає, що рішення, винесене на користь заявника, залишалось невиконаним протягом п'яти років та восьми місяців.

19. Суд повторює, що він вже встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у багатьох справах, подібних до цієї (див., наприклад, рішення у справі «*Бондар та інші проти України*» (*Bondar and Others v. Ukraine*), № 12380/05, п. 13, від 19 лютого 2009 року).

20. Після розгляду всіх матеріалів, які були йому надані, Суд вважає, що Уряд не навідрядного факту чи аргументу, які могли б переконати його дійти іншого висновку в даній справі. Відповідно мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та порушення статті 1 Першого протоколу.

21. За цих обставин Суд не вважає за необхідне розглядати ті самі скарги за статтею 13 Кон-венції (див. рішення у справі «Деркач та Палек проти України» (*Derkach and Palek v. Ukraine*) № 34297/02 та № 39574/02, п. 42, від 21 грудня 2004 року).

II. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

22. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі не-обхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

23. Заявник вимагав 4244,58 грн¹ та 31 650 грн² компенсації матеріальної шкоди. Перша сума включає в себе заборгованість за рішенням суду та 1850,96 грн³ інфляційних втрат. Проте заявник не надав детальні розрахунки цих втрат. Заявник також вимагав 35 000 грн⁴ відшкодування мораль-ної шкоди.

24. Уряд висловив заперечення щодо вимог відшкодування інфляційних втрат. Уряд стверджував, *inter alia*, що ця вимога повинна бути відхилена, оскільки заявник не надав детальні розрахунки.

25. Суд вважає, що Уряд повинен сплатити заявнику заборгованість за рішенням суду, винесеним на його користь, як компенсацію матеріальної шкоди. Він також відхиляє інші вимоги заявника стосовно відшкодування матеріальної шкоди з огляду на їх необґрунтованість (див. рішення у справі, *a contrario*, «Максиміха проти України» (*Maksimikha v. Ukraine*), № 43483/02, п. 29, від 14 грудня 2006 року). Щодо вимог заявника про відшкодування моральної шкоди Суд, здійснюючи оцінку на засадах справедливості згідно зі статтею 41 Конвенції, присуджує заявнику 1800 євро відшкодування моральної шкоди.

B. Судові витрати

26. Заявник також вимагав 7390 грн⁵ відшкодування судових витрат. Він додав розписку як доказ здійсненої виплати юридичній фірмі за неконкретизовані юридичні послуги. Він також вимагав 520 грн⁶ за поштові витрати.

27. Уряд висловив заперечення.

28. Відповідно до практики Суду заявник має право на відшкодування судових витрат у разі, якщо буде встановлено, що ці витрати були необхідними і дійсно понесеними, а їх сума була розумною. З огляду на наявні матеріали, керуючись вищезазначеними критеріями у цій справі, Суд відхиляє вимогу заявника щодо відшкодування судових витрат та вважає за доцільне присудити заявнику суму у розмірі 50 євро за поштові витрати.

C. Пеня

29. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Євро-пейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

¹ Приблизно 413 євро

² Приблизно 3032 євро.

³ Приблизно 177 євро.

⁴ Приблизно 3408 євро.

⁵ Приблизно 720 євро.

⁶ Приблизно 50 євро.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною.
2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.
3. *Постановляє*, що мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.
4. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати скаргу за статтею 13 Конвенції.
5. *Постановляє*, що:

(а) що держава-відповідач повинна сплатити заявнику протягом трьох місяців з дня, коли рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, наступні суми:

(i) заборгованість за рішенням Івано-Франківського суду від 2 жовтня 2003 року як відшкодування матеріальної шкоди;

(ii) 1800 (одну тисячу вісімсот) євро відшкодування моральної шкоди та 50 (п'ятдесят) євро відшкодування судових витрат, які мають бути конвертовані у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, плюс будь-який податок, який може бути стягнуто із заявника;

(b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на вищезазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткові пункти.

6. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено у письмовій формі 15 жовтня 2009 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
Голова